

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от „****“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.***, представлявано от управителя М.П.Т., чрез адв.К. Д. К. от САК, против наказателно постановление №22-2300331/15.09.2023 г., издадено от директор на Д”ИТ”-гр.София, с което на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.3 от КТ, на дружеството, в качеството на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.63, ал.1 от КТ.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на издаденото НП. Твърди се, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, състоящо се в това, че в процесното НП е посочена като нарушена разпоредбата на чл.63, ал.1 от КТ, а всъщност, предвид фактическото описание, нарушената разпоредба е тази на чл.63, ал.2 от КТ. Предвид горното, счита, че тъй като установената фактическа обстановка в АУАН и НП не съвпада с хипотезата на чл.63, ал.1 от КТ, то правото на защита на жалбоподателя е накърнено, до степен да не може да разбере какво нарушение е извършил.

Жалбоподателят, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.К. от САК, след приключване на съдебното следствие, моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното НП на посочените основания в жалбата, като неправилно и незаконосъобразно.

Претендира разноси пред настоящата инстанция в размер на 630 лв., съобразно представените доказателства.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – Директор на Д”ИТ-София“, представлявана от надлежно упълномощения си процесуален представител-юрк.П.Б., след приключване на съдебното следствие, моли съда да постанови решение, с което да потвърди обжалваното НП. Навежда доводи, че вмененото на жалбоподателя нарушение е безспорно установено от фактическа страна, както и че АНО правилно го е квалифицирал като такова по чл.63, ал.1 от КТ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави изрично възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е надлежно връчено на жалбоподателя на 26.09.2023 г., а жалбата против него е изпратена е подадена на 10.10.2023 г. /съгласно датата на поставения входящ номер върху нея/, т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по

същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 12.07.2023г., около 11:40 часа, при извършена проверка от длъжностни лица от Д"ИТ"-София по работни места в строеж: „Жилищна сграда” с идентификатор КККР (имот): 68134.514.264, УПИ VII-9, кв.44, м.ГГЦ-Зона В-15, Пробив Д.Николаев, р-н „Сердика”, гр.София, ул.***, гр.София, изграждащ се от „***”ЕООД, ЕИК ***, е установено, че лицето Р.Д.К., полага труд като кофражист. На място, същият посочил в декларация, че работи в дружеството „***”ЕООД на горепосочения обект, като длъжността, заемана от него, е „общ работник”, с определено работно време от 08:00 до 17:00 часа и почивки в работния ден в размер на 1 час, с почивни дни в работната седмица – събота и неделя, като получава месечно трудово възнаграждение в размер на 780 лева.

Впоследствие, жалбоподателят представил на контролните органи изискан трудов договор №086/12.07.2023 г., сключен между „***”ЕООД и Р.Д.К., за длъжността „кофражист“. Към горепосочения договор била приложена и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ, като от същата проверяващите констатирали, че работодателят е изпратил уведомление до ТД на НАП за регистрирането на трудовия договор със завареното в обекта лице да полага труд на 12.07.2023 г., в 12:27 часа, т.е. след извършване на проверката.

Така направените констатации в хода на извършената документална проверка, длъжностните лица при Д"ИТ"-София, отразили в т.19 на съставения ПИП №ПР2326416/20.07.2023 г., надлежно връчен на управителя на дружеството, срещу негов подпис и на датата на неговото съставяне.

Въз основа на констатираните нарушения в хода на извършената проверка на място в обекта на контрол и по документи, компетентно длъжностно лице при Д"ИТ"-София: инспектор С. Д. Л., в присъствието на двама свидетели, също длъжностни лица – единият, от които свидетел при установяване на нарушението, а другият - свидетел при съставяне на акта, съставил АУАН №22-2300331/20.07.2023 г., против „***“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление гр.София, ж.к.***, представлявано от управителя М.П.Т., в качеството на работодател, затова, че на 12.07.2023 г. не е предоставил на Р.Д.К., ЕГН *****, преди постъпването му на работа, копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ, заверено от ТД на НАП, с което е нарушил разпоредбата на чл.63, ал.1 от КТ.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на управителя на дружеството, срещу негов подпис и на датата на неговото съставяне – 20.07.2023 г., без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят не се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от КТ, да

представи пред АНО писмени възражения в законоустановения срок.

Въз основа на направените в съставения АУАН констатации, компетентно длъжностно лице - Директор на Д"ИТ"-София, издал НП №22-2300331 на 15.09.2023 г., в което след като възпроизвел описаната в акта фактическа обстановка, изложил мотиви за липса на основания за приложение разпоредбата на чл.415в, ал.1 от КТ, съответно чл.28 от ЗАНН, наложил на жалбоподателя, в качеството му на работодател, на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.3 от КТ имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.63, ал.1 от КТ.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена от събраните по делото гласни доказателства: показанията на свидетеля Л., които съдът кредитира като логични, последователни и кореспондиращи на данните от писмените доказателства, изхождащи от лице, даващо показания за непосредствено възприетото от него по време на изпълнение на служебните си задължения, без наличие на данни за възможна заинтересованост от изхода на делото.; както и от приобщените по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП; ПИП №ПР2326416/20.07.2023 г.; призовка по чл.45 от АПК; трудов договор №086/12.07.2023 г.; справка за подадени и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с изх.№ 22388233333718/12.07.2023 г.; разписки за връчване на документи; Заповед №3-0693/15.08.2022 г.; Заповед №ЧР-1744/20.12.2022 г., издадени от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, относно заеманата длъжност от АНО и изричното му оправомощаване да издава НП по съставени АУАН, ведно с длъжностна характеристика за длъжността: „Директор“ в ГД „ИТ“; Заповед №300/01.04.2021 г., издадена от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, относно заемана длъжност от актосъставителя, ведно с длъжностна характеристика за длъжността: „инспектор“ в Д"ИТ"-София.

При извършена служебна проверка за законосъобразност, съдът намира, че АУАН и НП са издадени от териториално и материално компетентни органи, съгласно представените три броя заповеди, ведно с длъжностни характеристики, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка безспорно се установява от всички събрани по делото доказателства – писмени и гласни, поради което съдът приема, че отговорността на дружеството правилно е ангажирана на основание чл.414, ал.3 от КТ за извършено от него нарушение на трудовото законодателство, изразяващо се в това, че жалбоподателят, в качеството си на работодател, не е изпълнило задължението си по чл.63, ал.2, във вр. с ал.1 от КТ, да допусне до работа наетото лице Р.Д.К., преди да му предостави един от документите по чл.63, ал.1 от КТ, а именно: уведомление по чл.62, ал.3 от КТ, заверено в ТД на НАП.

Видно от приложения трудов договор №086/12.07.2023 г. е, че същият е сключен на 12.07.2023 г., между дружеството-жалбоподател, в качеството на работодател, и завареното в обекта да полага труд лице: Р.Д.К., ЕГН *****, в качеството на работник/служител, по силата на който работодателят възлага, а работникът приема да изпълнява длъжността: „кофражист“ в „***“ ЕООД, с месторабота в гр.София, при 4 часов работен ден и трудово възнаграждение в размер на 390 лева.

Съгласно данните от извършената справка за подадени и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ с изх.№ 22388233333718/12.07.2023 г., на 12.07.2023 г., в 12:27 часа, работодателят е изпратил уведомление до ТД на НАП за неговото регистриране. Видно от горното, заявлението е подадено след проверката на място от контролните органи, извършена в 11:40 часа на 12.07.2023 г., което навежда на извод, че работодателят няма как да е връчил заверено копие от уведомлението на работника преди постъпването му на работа, тъй като към този момент такова все още не е било изпратено.

При така събраните доказателства, съдът намира, че контролните органи правилно са установили, че лицето Р.Д.К. е било допуснато в обекта на 12.07.2023 г., в 11:40 часа, да престира работна сила на определена длъжност, на определено работно място, с определено работно време, с уговорено месечно трудово възнаграждение, без работодателят предварително да му е предоставил заверено копие от изискуемото по чл.62, ал.3 от КТ уведомление до ТД на НАП за сключения с него трудов договор. Срокът, в който това задължение е било изпълнено от работодателя – на 12.07.2023 г., в 12:27:04 часа, не може да обуслови несъставомерност на деянието, доколкото със самия факт на непредставяне на заверено копие от уведомлението в НАП за сключването на трудовия договор, фактическият състав на административното нарушение е осъществен от обективна страна.

Вместо, обаче, да приложи съответната на така направената констатация в НП санкционна разпоредба на чл.63, ал.2, във вр. с ал.1 от КТ, АНО е приложил разпоредбата на чл.63, ал.1 от КТ, с което е допуснал неправилно приложение на закона. Предвид горното и на основание Тълкувателно решение №8/16.09.2021 г. на ВАС по т.д. №1/2020 г. на ОСС на ВАС, съдът намира, че следва да приложи закон за еднакво наказуемото административно нарушение, доколкото последното не води до съществено изменение на обстоятелствата на вмененото нарушение. В горния смисъл, процесното НП следва да бъде изменено, като бъде променена правната квалификация на нарушение като такова по чл.63, ал.2, във вр. с ал.1 от КТ. Водим от горното, съдът намира твърдението на защитата, че правото на защита на жалбоподателя е засегнато до степен да не може да разбере за какво нарушение е наказан, за неоснователно. Въпреки неточно определената правна квалификация от АНО, фактическата обстановка остава непроменена, като приложимата разпоредба е за еднакво наказуемо престъпление, т.е. за санкционираното лице не е била налице пречка да упражни правото си на

защита в неговата цялост, без да търпи ограничения, произлезли от неправилната квалификация на деянието от АНО.

АНО е санкционирал жалбоподателя, в качеството му на работодател, като му е наложил имуществена санкция, доколкото последният попада в кръга на субектите по чл.414, ал.3 от КТ /работодател-юридическо лице/, които могат да носят обективна, безвиновна отговорност, без да се изследва въпросът за вината. В санкционната разпоредба на чл.414, ал.3 от КТ се предвижда наказание имуществена санкция или глоба в размер от 1500 лева до 15 000 лева за работодател, който наруши разпоредбите на чл.61, ал.1, чл.62, ал.1 или ал.3 и чл.63, ал.1 или ал.2 от КТ. АНО е наложил имуществена санкция на жалбоподателя в минималния размер от 1500 лева, предвиден в санкционната разпоредба, поради което не подлежи на обсъждане въпроса за нейното намаляване.

Правилна е преценката на АНО, относно неприложимост на разпоредбата на чл.415в, ал.1 от КТ, поради изричното изключване на приложението на този привилигиран състав за този вид нарушения на трудовото законодателство. Засегнатите обществени отношения са особено значими, доколкото нарушението засяга основни трудови и осигурителни права на работника, които му се предоставят от трудовото законодателство само при наличие на валидно сключен трудов договор. Горното е мотивирало законодателя да ги изключи от приложното поле на чл.415в от КТ. Нарушението е формално, на просто извършване, и за него законът не предвижда настъпването на каквито и да е вредни последици. Самият факт, че е възможна злоупотреба с трудови и осигурителни права на наетите лица, предопределя високата степен на обществена опасност на този вид нарушение, поради което не са налице и предпоставките за квалифициране на случая като маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваното НП е правилно и законосъобразно издадено, като следва да бъде изменена единствено правната квалификация на вмененото деяние.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН, страните имат право на присъждане на разноски в настоящото производство по реда на АПК. С оглед изхода на делото, право на разноски има АНО, в какъвто смисъл процесуалният му представител отправя към съда своевременно и изрично искане. Съгласно чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН, в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда възнаграждение, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като размерът му не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от ЗПП. Посочената разпоредба препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.27е от Наредбата, възнаграждението за защита в производството по ЗАНН е от 80 до 150 лева. В настоящото /въззивно/

производство наказващият орган е защитаван от юрисконсулт. Делото е разгледано в едно съдебно заседание, в което са приобщени писмени доказателства и е разпитан само един свидетел. При това положение, справедливият размер на възнаграждението за защита от юрисконсулт е 80 лева, който съответства на минималния предвиден размер в Наредбата. Разноските следва да се присъдят в полза на ответната страна по жалбата - Д“ИТ“-София.

Водим от горните мотиви, съдът